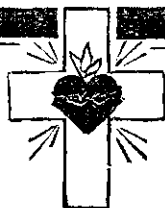

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

„Sângele lui asupra noastră...”

Mat. 27, 25.

Acest strigăt spumega pe buzele poporului în fața lui Pilat, când văzând acesta că nimic nu mai folosește, ci mai multă gălceavă se face, luând apă, și-a spălat mâinile.

Și răspunzând tot poporul a zis : „sângele lui asupra fiilor noștri”.

În ziua de „Vinerea cea Mare a patimilor” să făceau aceste declarații, acum au trecut nouăsprezece veacuri, și Doamne, cât sânge a curs de atunci și curge tot mereu ca urmarea răspunderii, ce și-au asumat Jidovii atunci când L-au dat pe Hristos, să fie răstignit !

Nu mult a trebuit să aștepte, și chemarea lor la răspundere a și urmat prea de curând și zbiciul lui Dumnezeu pocnea asupra lor, că trăiau încă mulți dintre aceia cari au strigat în pretoriu și evocau răsbunarea dreptății lui Dumnezeu, când emblema biruinței Romane : „Vulturul” era fipt asupra ruinelor Ierusalimului. Sângele fiilor evocați la răspundere, s'a amestecat cu sângele tătăniilor lor și curgea în șiroaie, de pe treptele bisericilor și făcea bălți în gropile orașului. Iar dela data acestei prăbușiri deplorable, fără țară, rege, altar și preoți, împrăștiat pe tot rotogolul pământului, disprețuit e aruncat acest popor incoace și încolo. El totuși, în contradicție cu pedeapsa lui cumplită, încă și azi așteaptă, ca bunul Dumnezeu să lăsa să îi surdă soarele Lui. Însă aceasta speranța, numai

în acei caz se va realiza, când sângele evocat de strămoși, se va cobori în semnul iertării și mântuirii,

asupra descendenților. La fel cum a căzut și asupra păgânilor, pentru răscumpărare. Fiindcă pentru aceasta s'a dat sângele Fiului lui Dumnezeu, celui răstignit. Răscumpără lumea, (Continuare în pag. IV.)

† REGINA MARIA

Peste tricolorul țării s'a cernit doliul unei nemărginite dureri. Regina Maria a României, stăpâna noastră a tuturor, a trecut în țara eternei odihne. Moartea Ei o deplânge țara întreagă.

O deplâng foștii luptători din gloriosul război al unității noastre naționale, luptătorii cari au fost încurajați și alinați de Augusta defunctă în toiul celor mai crâncene lupte, în clipele cel mai hotărâtoare. O deplâng răniții de război pe cari i-a cercetat și mângâiat pe pământul stropit de sânge al tranșeelor. O deplâng toate instituțiile și societățile de binefacere a căror animatoare și sprijinătoare a fost.

Regina Maria a României a fost marea animatoare a poporului românesc. Sufletul Ei delicat — era și o subtilă scriitoare — energia-I fără seamăn, credința-I neciintită, puterea Ei de muncă, — toate, toate au fost puse numai în slujba neamului românesc pe care l-a iubit atât de mult.

Iar de acolo din ceruri, alături de gloriosul Ei soț, va veghea ca un inger păzitor asupra destinului neamului românesc care azi îi deplânge moartea, iar mâine și de apurarea îi va slăvi cu smerenie memoria.

Dormi în pace, glorioasă Regină !

Cu ochi văzători.

privim mentalitatea unora, cari ne isbesc cu brutalitatea lozincii ucenicilor lui Voltair : „Ecrasez l'infâme”, — (zdrobiți-o pe infama Biserica). Căci atitudinea unora față de Biserică nu este altceva, decât editia mai civilizată a brutalelor cuvinte voltariene. Așa unul, rugat fiind ca să-și indeplinească datoria sa creștinească, dând atât cât poate pentru zidirea unet Biserici, în loc ca să justifice cu motive mai blânde neputința sau reavoința, — spre consternarea tuturor celor de față a finut o adevărată filipică contra creștinismului într'un stil adevărat volterian.

Injuria cea mai nedreaptă ce se aduce Bisericii este negarea contribuției Ei efective la dezvoltarea civilizației. Voltair și împreună cu el mulți alții afirmă că tot ce este bun, este rezultatul natural al evoluției minții. Din contra tot ce este rău e rezultatul intunecimei introduse de creștinism, care propagă prejudecăți lipsite de orice temei, care exploatează neștiința și simplitatea oamenilor și care are parte activă în încătușarea tuturor libertăților. Ce ar fi devenit lumea fără Hristos și fără Biserica Lui ? E greu de a răspunde la aceasta întrebare. Totuși putem constata, că ce a făcut Hristos pentru omenire. Nu ne este scopul, ca să

înșirăm aici, cum a invins Hristos lumea, nici nu vrem să evocăm aceea epocă minunată, care nici odată nu va mai reveni, dar care pururea va trăi în inimile omenesii. Culmile Golgothei încă erau calde de sângele nevinovat curs din b'lsug, — și fața lumii s'a schimbat. Din acel moment creștinismul, cu putere, irezistibilă își face drumul său în trecerea secolelor, între toate popoarele și în toate colțurile lumii. „IN HOC SIGNO VINCEST IN ACEST SEMN VEI INVINGE” s'a cetit pe crucea care a apărut pe cer lui Constantin cel Mare. Semnul crucii este și azi insigna de biruință a creștinismului. Dar glorioasa cale a crucii nu este plină de strigăte disperate, ale omenirii, de miserie și de lacrimi, nu este preserată cu ruine și pustiere, cași calea stăpânitorilor pământesii. Din contra, Hristos a venit ca să usuce lacrimile, ca să mângâie pe cei intristați, ca să ridice pe cei umiliți.

Înainte de Hristos, câtă miserie și câtă infamie a fost în imperiile civilizate și necivilizate ! Pentru săraci nu a existat dreptate. Legile au fost înlocuite de bunul plac al tiranilor și al ortacilor lor. Ideea moralei a fost compromisă cu totul.

Din acest vârtej omul a putut scăpa numai „printr'o minune mai mare decât crearea, numai puterea dumnezeiască, numai creștinismul a putut ca să refacă demnitatea omenească.

Totuș acel „Ecrasez l'infâme” n'a amușit. Des să mai aude : „A sosit ceasul științei. Afară cu religiile stupide. Oameni buni, în loc de biserică mergeți și voi la școală, părăsiți inchipuirile deșarte, că sunteți creaturile lui Dumnezeu, obișnuivă cu gândul, că sunteți maimuțe de un grad mai înalt, (dar totuș numai maimuțe.”)

E de mirat, dacă „ochii noștri văzători” de lacrimi se umple, văzând atâta răutate, atâta îngâmfare și atâta... stupiditate.

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Simeon Botizanu

Acest infocat luptător pentru neam și credință este aproape uitat. Și cât era de apreciat în vremea lui, deși era tânăr! Contemporanii, oameni de mare calibru, l-au apreciat și iubit, ca pe unul dintre cei mai buni fii ai nației. Dovada acestei afecțioase iubiri este anunțul mortuar trimis tuturor bunilor români de pe acele vremuri (și care nu era pe atunci bun Român?) Iată ce spune „inteligenta română” din Maramureș cu ocazia morții lui:

Inteligenta română din Maramureș anunță în doliu cumcă pentru repausul umbrei fericitului Simeon Botizanu vnotar comitatens, secretarul societății de lectură, notarul senatului bisericesc român din Sighet, născut în 16 Iulie 1844, adormit în domnul în 5 Ianuarie 1873, — solemnitatea funebra la se va celebra în Sighetul-Marmației Joi, în 15—3 Maiu anțemaiazăzi la orele 9 la care funebra cu stima pietoasă se invită toți consăngenii, toți amici și cunoscuții. Greu doliu apa să inima inteliginței române din Maramureș, când anunță neșpusa daună națională cauzată prin pierderea bravului tânăr Simeon Botezanu...

Și cine a fost acest tânăr Simeon Botezanu?

Pe azurul cerului câte odată se ivește câte un luceafăr, care superează stelele cu lucirea sa, — acest luceafăr a fost Botizanu în mijlocul conaționalilor săi, conducându-i ca un Moise cu toiagul cătră centrul defipt al culturii, patriotismului și simțului strins național.

Născut în Strimtura Marmației din părinți economi foarte onești-pe cari însă de tiner îi pierdu-ca orfan știuse ași câștiga simpatiile tuturor, cu cari avea coatingere, studiasse în Sighet, apoi în Beiuș, iară studiile juridice le absolvea la universita-

tea din Buda-Pesta, respectând cu scumpătate relațiunile amice a conșcolarilor săi, prin talentele sale eminente și afabilitatea sa exemplară își știu câștiga simpatiile, amoarea și partinirea celor mai bravi Români, între alții și municipalitatea română „Galati” mult îl ajutoriză cu sume însemnate spre ași fini studiile juridice.

Dar ingrât nu a fost Simeon Botizanu, căci el și-a adus tributul său pe altarul națiunii ca ziler în coloanele prețuitelor „Concordia” apoi „Federațiunea” și „Familia”, mult a asudat prelegând tineretului studios din gimnaziile din Sighet și instruindu-i cum să se facă fii demni ai protopărinții lor săi.

Insă cruda soarte n-l răpi chiar în incolțirea dulcelor speranțe, un morb greu, pertinace îi rupse scumpa viață, presimțirea se dela „Anul nou” 1869 în spital se implini:

Anul nou! și eu pe moarte!

Ce-mi aduci sternin dorit!
Tu vei ști de amara soarte
Ce mai am de suferit.

Ah, se mor sum încă june
Și-mi e dulce a trăi
Pentru țară și națiune
Vrerea-și Doamne a muri!

Și cruda soarte greu L-a persecutat; chiar ultima conșolățiune, de a odihni în pământul natal încă i se denegară, căci după dureri crudele de 8 luni, abia în al 29-lea an al vieții își dădu nobilul suflet în mâinile Creatorului în spitalul general al Wienei, osemintele-i zac în cimiterul de „Wachring” Nr. 5011, acolo unde modestu-i monument îi va eterniza numele.

Dar scumpa-i suvenire va rămânea neștearsă în inimile românilor din Maramureș, cari prin dânsul au pierdut un amplotat român zelos și plin de conștiință, un amic și frate sincer fără vanitate, un tânăr pătruns de simțul sfânt al naționalității.

Așa a fost tânărul erou al vieții Simeon Botizanu și așa au fost contemporanii lui,

Expoziția iubirii

Cea mai zguduitoare expoziție a lumii este „expoziția iubirii” organizată cu ocazia ultimului congres euharistic, care și azi e deschisă în Budapesta și așteaptă pe vizitatori.

„Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși” — așa spune porunca cea mare, și n'ar strica, ca aceasta porunca să fie repetată azi neinceltat și în toate părțile pământului. Aceasta expoziție, în strinsă legătură cu ultimul congres euharistic, este nu n'mai fără păreche, dar totodată este și prima expoziție a iubirii. Ideea ei s'a născut în semnul poruncii iubirii. Biserica catolica demonstrează, că timp de 2000 de ani, de câte ori, unde și în ce mod a s'elergat în

ajutorul celor necăjiți. Pe vremea epidemiilor pustiitoare ale cumei, după răsboaiele cu durată de decenii, după inundații înfricoșătoare și după cutremure mari de pământ — totdeauna a apărut Biserica, care prin servitorii săi a ajutat, a mângâiat, a vindecat și a făcut totul, ca să lege ranele omenirii sângerânde. Și aceasta muncă binecuvântată n'a încetat nici azi.

Materialul expoziției e așezat în 17 sale vaste. Într'o sală vizitatorul e primit de o catacombă străveche, în alta fotografii verificate demonstrează munca de jertfă a Bisericii. Fotografiiile reprezintă viața dintr'o tabără de leproș.

Toate colțurile pământului cunosc aceeași mizerie. Cartierele mizeriei din metropolele lumii sunt reproduse tot prin fotografii. Surorile de caritate sunt de față în toate locurile. — Ideea iubirii creștinești e răspândită și exemplificată la aceasta expoziție.

Hărți colorate, picturi, statui, tabele de statistici arată în modul cel mai cuprinzător, totul, de ce suferă lumea. Aici în ansamblul expoziției, putem să vedem: câtă mizerie, boală și suferință este pe pământ și că în câte locuri e nevoie de ajutor.

Călugării și călugărițele în numele iubirii creștinești vindecă pe toți, fără deosebire de rasă, neam și religie. Numai franciscanii au azi 354 de spitale, în care se ocupă de surdomuși și de alienați. Surorile de caritate denumite despre Isus și Maria, în Congo-ul din Africa vindecă și îngrijesc pe cei leproși. Sute și sute de instituții călugărești se ocupă, de orbi, surdo-muși, neputincioși, bolnavi și schilavi.

La expoziție stăm în fața unei table uriașe. Pe tabla aceasta e însemnată toată durerea și tot neceazul omenirii. Ce e cauza acestei situații? Litere de proporții enorme ne dau răspunsul: Răsboaiele, epidemiile; nefericiri produse de puterile naturii: inundații, secetă, incendii, cutremure de pământ. Apoi boalele: tuberculoza, boale sângelui.

Organizațiile iubirii țin seama de aceste toate. Ravagiile foametei din China sunt neuitate. Dar și Europa a suferit de multe ori de foamete. Foamea din secolele XI și XII în sensul cel mai strict al cuvântului a zecimat locuitorii Europei. Loviturile date omenirii au pus la lucru Biserica. Treizeci și șapte mii de clăstire au primit pe cei orfani, văduve și săraci. Mănăstirea din Heiserbach 1400 de familii a provăzut cu cele necesare, iar cea din Burgund s'a îngrijit despre 2100 de familii.

Unde-i iubirea, de acolo fuge boala, mizeria și ura. Expoziția aceasta arată învederat, tot ce a făcut Biserica, ca pe pământ să stăpânească pacea, bunăstarea și iubirea.

Sfânta Casă din Loreto

(După carte Rev. Canonic Dr. V. Bojor)

Loreto e un oraș mic în Italia, lângă Ancora. În acest orașel a fost adusă de către ingeri Sfânta Casă în care-a locuit Preacurata Vergură Maria în Nazaret, când ingerul i-a adus vestea că va fi Mama lui Dumnezeu.

În anul 1391 când păgânii pustiiră toate locurile sfinte din Palestina, omorînd 25.000 creștini și ducând peste 200.000 mii în robie, Sfântă Casă, prin minune dumnezeiască a fost cruțată! În anul acesta, după expedițiile cruciate, când întreg sfântul pământ căzu sub Turci, se'ncepe mutarea Sfintei Case.

În 10 Mai 1291 pe vremea Papei Nicolae IV-lea și a împăratului Rudolf de Habsburg, câțiva locuitori din Dalmația văzură pe un deal dintre orașul Fiume și Tersatta, așezată o casă de o construcție neobișnuită și fără fundament — unde înainte vreme locul era gol.

Nu mică le-a fost mirarea locuitorilor la vederea căsuței de pe deal, fără temelie cu acoperișul ascuțit, turnuleț pentru clopote, cu două clopote vizibile, iar partea dinăuntru cu aspect de capelă și pereții din pietre roșii vulcanice clădite neregulat.

În interior, pe un perete se vede chipul Sfântului rege Ludovic IX-lea, rugându-se n'genunchi Preacuratei.

În mijloc se află un altar de piatră cu o cruce de lemn cu inscripția:

„Jesus Nazarenus, Rex Iudeorum”. La dreapta altarului

e o icoană a Preacuratei cu Pruncul Isus, tăiată în lemn de cedru. Vestea sosirii Sfintei Case se lăji cu iuteala fulgerului și o mulțime mare de credincioși veniră să se'nchine acolo unde a stat ani dearândul Răscumpărătorul, Sfânta Familie.

În timpul acesta se vindecă virtuosul părinte Alexandru di Giorgio, prin arătare sfintei Fecioare înconjurată de ingeri, care-aduse minunata veste a mutării Casei în care a locuit — și crezând s'a ridicat din pat.

Locuitorul Dalmației a ales

Scrisori către o prietenă

7. Respectul umani.

Dragă prietenă!

... Imi scrii că toate sunt bune... dar ce te vei face, căci prietenele tale te vor râde, văzându-te că te lași condusă de asemenea bigotism(?) Te'n-trebi că ce vor zice; dacă vor observa că nu mai frecvențezi anumite cercuri de „prieteni și prietene”? și dacă nu vei lua parte la conversațiile lor prea puțin decente? Ce vor zice dacă te vor vedea că dai mai des pela biserică, și pui mâna, pentru a ajuta la curățirea și infrumșetarea casei Domnului? că te apropii mai des-nu numai la Crăciun și Paști-de scaunul spovedaniei și de sf. Cuminecătură? În sfârșit, ce vor zice, dacă nu vei mai frecventa balurile de Sâmbătă seara, cari te ar împiedica să participi — a doua zi — la sf. Liturghie? (Ști cum imi scriai mai dăunăzi, că — venită dela bal — dece să mai mergi Duminecă la biserică, și ce rugă ar fi aceea, făcută cu gândul la patul cald și perina moale, ce te așteaptă acasă? Zic, te'n-trebi ce vor spune despre tine cunoștințele tale, dacă vor vedea că disprețuiești flirturile și vanitățile, că te reții dela cochetării și infrumșetări artificiale și dacă vei mai neglija „modă”?

Ei bine, să-ți spun eu ce vor zice: te vor face făcnică și te vor acuza că ești condusă de o mentalitate farisaică. Tu, însă, în nici-un caz, nu-i permis să te lași condusă de acest, așa numit, respect uman! Vei avea de suferit pe urma hotărârii tale eroice, dar gândește-te la cuvintele sf. Augustin care zice: „Mai mult trebuie să suferi pentru a mulțumi lumea, decât pentru a mulțumi pe Dzeu!” și de fapt așa și este... Lumea e cel mai mare dusman al lui Hristos, ca l-a dus pe Golgota și l-a răstignit pentru a-și satisface ura diabolică, iar pe tine — din moment ce vei asculta de Hristos — te va uri de moarte! Numai cât, să nu uiți că și acum, lumea îți este dușman și când faci vre-o faptă ce pare

Isus și slăbănogul. Un tablou atât de elocuent, nici că se poate ceva mai caracteristic pentru viața pământească a lui Hristos, care a venit în lume ca să vindece pe cei bolnavi,

rea, lumea te judecă, cu cea mai mare asprime, până când, Hristos deatâteaori să arătat iertător față de noi... Va sosi, timpul când lumea nu va mai exista și atunci va judeca Hristos, însă nu după legile făcute de oameni, ci după legea Evangheliei sale, ori în Evanghelie citim că: „Celce se va rușina de mine și de învățătura mea, și Fiul omului se va rușina de el...” Luca, 9, 26

Inchipuiește-ți, buna mea prietenă, starea disperată a unui suflet în fața judecății, suflet care s'a rușinat să-și facă semnul sf. Cruci, s'a rușinat să ingenuncheze sau să postească, cât a fost în trup, aici pe pământ... Acel suflet, înzadar va spune lui Hristos: cum, nu mă cunoști? doar eu sunt creștin, botezat! Inzadar va invoca această calitate, căci mântuitorul va trimite acel suflet în locul hărăzit scandașilor, cărorora le a fost tovarăș, și în societatea diavolului, căruia i-a slujit. O, va fi groaznic acel moment, ce va fi continuat apoi în veșnicie, cu toată grozavia lui! De aceea, dă-ți silința ca să învingi orice considerație izvorită din respect uman, și să-ți arăți calitatea de creștină practicantă oridecâteori vei avea ocazia! prin aceasta vei fi spre edificarea celor din jur, și-ți vei câștiga merite neperitoare'n cer.

Fă binele și nu-ți pese ce vor spune oamenii; lumea este un judecător părtinitor, gentil și favorabil față de fiii ei, — zice sf. Francis de Sales, — dar este judecător aspru și riguros față de fiii lui Dzeu. Cu lumea ai putea trăi în pace numai mergând cu ea la pierzare, declară acelaș sfânt, dealfel chiar mântuitorul ne-a spus, că nu

să mângâie pe cei întristați, să vestească săracilor bucurie. Il vedem pe doctorul sufletelor și al trupurilor în deplină acțiune. — „Iartăți-se ție păcatele tale” și „scoală, ia-ți patul tău

putem servi la doi domni și lui Dumnezeu și Manonnei. Iar dacă faptul că ai pus cruce tu turor nebuniilor lumii acesteia și ai spus adio petrecerilor deșarte, zic, dacă acest fapt te va face să fii mândrită, aibi te rog. răbdare, — Iți va veni greu la'nceput să renunți la lauda pe cari ti-o aduceau cei fără de minte, ce admirau dexteritatea ta în „arta” dansului sau a cochetăriei — spre exemplu; — da, îți va veni greu, dar dacă vei stăruii pe calea apucată, fi sigură că nu vor întârzia mângâierile sufletului, pe cari numai Dzeu știe să le dea, celor ce-l ascultă!

Fă toate pentru a plăcea lui Dzeu, dar ia seama ca vanitatea să nu-ți răpească toate meritele faptelor tale bune. Te vor critica prietenii și prietenele false, dar iată ce spunea sf. Grigore de Nazianz: „Vezi că însuși Dzeu este criticat de acești viermi ai pământului, — cari sunt oamenii, — deci tu nici să nu te gândești să scapi, de asemenea critici!” Și te'ndemn să porcezi cu toată râvnă la ridicarea edificiului tău spiritual, pentru că „Toată vremea cât n'a fost întrebuințată spre mărirea lui Dzeu, socotește-o de vreme pierdută” zice sf. Bernard. Și apoi, chiar dacă ești tânără, tot va veni și pentru tine — dupăcum îți scriam pe vremuri — noaptea (moartea) când nimeni nu va mai putea să lucreze! Ioan 9, 4.

Increde te în ajutorul celui de sus, curaj și Dzeu să-ți ajute; cât despre mine, dacă vrei cu orice preț să-mi mulțumești, spune o mică rugăciune la intenția mea. — Roagă-te, roagă-te mult, și Maica Domnului să te aibă în paza Sa!

Alin Vama

și umblă”, ce poate să fie ceva mai sublim mai dumnezeiesc decât a reda sănătatea celor bolnavi! Sănătatea sufletului și trupului, mai ales sănătatea sufletului, care bolnav fiind, dacă nu își găsește leac vindecător, moare nu cași trupul, ci moare pentru o viață veșnică plină de suferințe.

De acea și Isus pe bolnavul de trup și de suflet îl vindecă întâi sufletește, ca apoi să îi redea și sănătatea trupului.

Boalele noastre încă multe sunt, și cele trupesti și cele sufletești. Suntem slăbănogi, mult mai slăbănogi decât cel din Evanghelie. Acela la primul cuvânt al Domnului s'a vindecat, pentru că a crezut Lui; nouă de mii și de mii de ori ni se arată Isus, cu dor dorește, ca să rostească cuvintele; „Iartăți-se păcatele tale”, dar noi nu îl înțelegem. Noi vrem vindecarea trupului nostru, iar despre suflet cugetăm, că e sănătos așa cum este; robit păcatului și patimilor, slăbit de alipirea cătră acest pământ, absorbit de totul de dulcele vieții. Așa îl vrem noi sufletul nostru.

Nu este boală mai mare, mai periculoasă decât această stare a sufletului. Numai scăpând de aceasta boală mortală a sufletului, suntem îndreptățiți de a cere și vindecarea trupului și scutirea de nefericirile vieții. Așa ne arată Isus Hristos în pilda slăbănogului din Evanghelie.

Leacul vindecător al sufletului este acelaș Isus Hristos. El ne-a dat mijloacele prin care ne putem vindeca.

Iată aceste mijloace: rugăciunea, despre care a zis Isus: „priveghiați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită”; mijlocul cel mai eficace, de a ne vindeca sufletul nostru. 2. Biserica despre care ni se spune, că este mama noastră, sub aripile căreia trebuie ca să ne simțim în cea mai mare siguranță și care este adăpostul infalibil

o comisie de saizeci și patru bărbați de'ncredere, trimittându-i în Nazaret pentru confirmarea celor întâmplare. Ajunși acolo ei măsurară fundamentul construcției și constatară că pietrele și tencuiala corespund întocmai celor din Dalmația și creștinii din acele locuri le povestiră dispariția de curând a Sfintei Case.

Dar Sfânta Casă n'a stat acolo decât 3 ani și 7 luni căci în noaptea de 9 spre 10 Dec. 1294 dispăru și se așeză în provincia Piceno azi Marche, nu departe de țărnuț Andri-

ticei. Mai întâi se așeză pe o luncă de lauri (la o depărtare de o oră de Loreto de azi). Locul aparținea Contesei Laureata de unde primi numele de „Casa Lauretană” precum și orașul de mai târziu: Loreto.

Însă în pădurea de laur erau hoți, care furau pe cei ce duceau daruri la biserică Preacuratei și după opt luni s'a mutat din nou Casa pe un munte în ținutul a doi frați din familia Antici, strămoși ai vestitului poet italian Iacob Leopardi. Dăr râvnind aceștia la bogățiile aduse de credincioși,

după vreo patru luni din nou s'a mutat, ridicându-se pe fermecătorul deal din Loreto de azi, unde e asigurată, fiind sub scutul legilor civile și bisericesti.

Din nou o comisie de șaisprezece oameni cutreerară toate localitățile pe unde se așezase Sfântă Casă pentru adevărea celor spuse.

Astfel de patru ori fu dusă de ingeri până la așezarea definitivă în Loreto. Lume multă se'ndreptează cu toată nădejdea acum spre Loreto de unde înainte mergeau spre Nazaret.

Pentru a se păstra mai bine Sfânta Casă, episcopul Cardinal din Ancona, Petro Barbo, vindecat fiind de ciumă în Sfânta Casă unde fu dus și făcut patriarh de Roma la anul 1564 (luându-și numele de Paul II-lea) cum de fapt îi șoptise la ureche Preacurata în timpul somnului ce precedase vindecarea, în semn de mulțumire ridică peste ea o biserică mareă pe care-o termină Papa Iuliu II-lea. La 1530 după vreo două sute ani de la minunata întâmplare, Papa Clemente VIII-lea din nou trimise trei sfinți

contra oricărei tentative de molișire și de inbolnăvire. 3. Poruncile Domnului, date nouă cu atâta înțelepciune, care dacă sunt observate cu sfințenie, ne asigură liniștea aici pe pământ și fericirea veșnică în viața viitoare.

Isus în taina Euharistiei e și azi acelaș doctor al trupurilor și sufletelor. Că se vindecă prea puțini, că prea puțini găsesc mângăiere, nu este vina Lui. E vina noastră a oamenilor, cari în strămătorii și în necazuri, în boli și în intristare am vrea să primim ajutor, vindecare și mângăiere, — însă fără ca să ne străduim la vindecarea boalelor multiple ale sufletului nostru. Și atunci Isus nu ne ascultă.

Dacă vrem să auzim cuvintele: Iați patul tău și umblă întâi să căutăm, ca să auzim: Iartăți-se păcatele tale. Numai așa vom vedea implinite cererile noastre juste și folositoare.

(Continuare din pag. 1)

mântuește pe om salvează sufletul!

* * *

Viața e în sânge. Aceasta ne spune Moise în vechiul testament. (Lev. 17, 11.) Iar noi mărturisim și azi, că cel mai prețios suc e: sângele. Și anume pentru aceea, fiind că curinde în celulele ei, o energie imensurabilă, dătătoare și curmătoare de viață. Tainele sângelui le simțim în rețeaua vinelor noastre, totuși misterul lui e în fața noastră din strămoși.

Și aceasta comoară neprețuită, — sângele său, susținător de viață și lărisipit omenirea, cu mâni prădătoare, cu prisosință.

Să ne gândim la război. La secerișul abundent al idolului burdufos — asasin în mase — de sân-

gele oamenilor și popoarelor infuriate, unul în contra celuilalt! ... Să ne gândim la desfătărilor desfrânate și distracțiunile nepermise, în cari pasiunile și poftele trușesti ard în continua flacără, alimentate de beuturi și bolile sângelui, legiuni întregi fiind mânașe pe moarte... Să ne gândim la aceia, cari până la ultima sforțare a inteligenței ori puterii lor fizice, poartă steagul cercetărilor științifice, întru care, ei înșiși cad în prăbușire. În fine să ne gândim și la chestia religiei. Inima cui nu se stringe cetind, că subț lăișul cuștului de jertfă, ale cător milioane de oameni a curs sângele scump pe altarele idolilor? Sângele sclavilor, pruncilor nevinovați și vergurilor regale a evaporat spre ceruri, în adevărarea faptului, că omenirea a încercat totul, ca Dumnezeu să nu privească la păcatele comise împotriva lui.

Omenirea știa neincetat că nu numai viața dar și păcatul e în sânge. A simțit că în acesta clocoțeste vârtejul desfrânării, chiuște frenesia pasiunilor și viforează totul în ce își află plăcerea, în ce poate călca legea. Ca și când sângele ar fi legat în mod fatal de păcat. Pentru aceasta a cugetat apoi că și împăcarea — olocaustusă — îndeplinește în sânge. In tocmai cum spune sf. Scriptura: „...fără de vărsare de sânge, nu este iertare”. (Evr. 9, 22). Dar al cui sânge va fi de ajuns pentru împăcarea Cerului

la Palestina pentru o nouă constatare și la reintoarcere întăriră raporturile înaintașilor, aducând cu ei și pietre din Nazaret la fel cu cele din casă care nu se găsesc în întreg ținutul Revanatei și Loreto. Și multe alte cercetări s'au făcut, întărindu-le pe cele dintâi. Papa Sixt V-lea a lăsat să se graveze pe frontispiciul bisericii în care se află Sf. Casă următoarea inscripție: „Deipara Domus in qua Verbum caro factum est.”

Fericiți cei ce pot sărută țărana casei în care-a locuit fa-

milia Sfântă! Acolo, între cei patru pereți, unde a răsunat acum câteva veacuri glasul Micului Isus, al Preacuratei Vergură Maria și al Preafericitului Iosif, te simți cu adevărat aproape de cer.

Ce mângăiere înaltă simț plecând fruntea și udând cu lacrimile pocăinței adevărate, altarul ce le-a fost lor masă!

O Isuse! nu se poate acolo să nu fii mai aproape ca în oricare alt loc de noi; prin Sfânta Casa a Tată. Te legi mai mult de tot ce-i pământesc și tot prin ea ridici spre ceruri întărindu-i în credință, pe acei ce-ți caută urma pașilor Tăi săpași în veacuri!

Elenora Fetti

înmânat? Pentru că prin risipirea afit de brutală a sângelui, situația omenirii cu nimica nu s'a ameliorat. În fine și-a dat seamă că numai Dumnezeu îi poate ajuta. Pentru aceea a început a-L chema. Iar Dumnezeu a venit. A venit în persoana lui Hristos. Cu sângele lui propriu pe crucea de pe Golgota a împăcat toate în Cer și pe pământ. Cu sângele său a rescumpărat lumea. Cu aceasta a plătit pentru noi și în locul nostru.

Din viețile Sfinților.

Sf. martir Cristofor.

Cristofor era un soldat mare și puternic. Se vedea peste tot regimentul și nu cuteza nimeni să-și măsoare puterea cu el. Era și mândru de puterea-i mare și a pornit în lume să intre în serviciu la un împărat care nu se teme de nimeni, dar n'a aflat. Un pustnic bătrân i-a spus că Isus e regele cel mai puternic. — Dar cum să-i slujesc eu lui Isus, întreabă Cristofor. — „Ajună, te toagă și meditează”, zise bătrânul sihastru. Cristofor însă îi răspunse. „Ajuna nu pot, iar pentru rugăciuni nu am nici o plăcere”. — Sihastrul zise: Dacă e așa, atunci slujește lui Hristos cu aceea că vei face bine altora, lată colo este un râu fără pod. Mulți oameni trec prin apă și mulți s'au înecat. Tu ești mare și tare; ia oamenii în spate; îi treci peste apă încoace și încolo și pentru rugăciunilor de mulțumită și pentru binefacere Dumnezeu te va binecuvânta. Cristofor și-a lepadat armele; s'a dus la râu și ziua-noaptea trecea peste apă oameni. Într-o seară iacă vine un băiețel frumos și cu păr auriu și cere să-l treacă peste apă. Cristofor ridică bucuros pruncul ușurel pe umeri și intră în apă. Dar ce se vezi? Cu cât pașea mai încolo pruncul se făcea tot mai greu și apa tot mai afundă. În sfârșit abia răsuflând de oboseală ajunsă Hristofor dincolo și-l puse jos dar zise; Pruncule ce-i cu tine? Ai fost așa de greu ca și când aș fi dus toată lumea pe umerii mei”. — Ai dus mai mult decât lumea — zise pruncul zimbând — ai dus pe cel ce a făcut lumea. Tu ai făcut fapte de milostenie pentru aceea ai aflat milă; și se iartă păcatele. De acum vei fi un apostol al meu și te vei numi Cristofor adică purtător de Hristos. Cristofor îndată a părăsit râul și a mers în Siria să predice. La cuvântul lui sau încreștinat multe mii de suflete. Împăratul păgân Decius la prins. Fiindcă Cristofor nu a voit să se lapede de credința sa a fost sbiciuit, ars cu fer roșu pe cap, opărit cu oleu ferbinte, aruncat în foc și fiindcă toate acestea nu i-au stricat, pe urmă i sa tăiat capul.

Dacă vorești să slujești lui Dumnezeu fă bine altora cu sfatul și cu faptul bună. Fă bine și dușmanului tă. Dacă nu-i poți face alt bine, te roagă pentru el.

Când te cumineci și tu ești un Cristofor un purtător de Hristos. Ele în ființa, în sufletul tău și acolo vrea să rămână. De acolo numai cu păcatul greu îl scoate afară. Când faci un păcat greu, alungi pe Isus din sufletul tău. Nu-ți îngădui nicodată păcatul greu, fii totdeauna cu Isus în sufletul tău, biserica vie a Domnului.

P. Lucia Pop

O organizație vie. Nu știm, dacă am amintit în coloanele gazetei noastre activitatea prodigioasă a organizației Agrului din Satu-Mare. Dacă nu am făcut aceasta, am făcut-o sigur la dorința acelor, cari cheltuind și jertfind bani și timp au voit și vreau și azi să rămână la umbră. Oameni practici, cei din Satu-Mare au pus în aplicare principiul creștinesc: *credința fără fapte moartă este și tânăra organizație paralel cu formarea sufletească a membrilor, a pășit pe calea punerii în aplicare a creștinismului. Așa a luat ființă azilul de noapte al Agrului din Satu-Mare. În trei camere, într'un mediu de desăvârșită curățenie, — mi se pare, — treizeci și cinci de paturi așteaptă gata mereu pe oaspeții, pe cari nime nu-i primește, aici însă sunt primiți eu brațe deschise. Când am fost eu acolo, am găsit un român. L-am întrebat de unde și de ce religie este. Mi-a spus numele unui sat din Hunedoara și spre marea mea surprindere mi-a declarat că este ortodox. Am făcut întrebare la conducerea azilului, de unde mi s'a spus, că azilul găzduiește pe toți cei nevoiași fără considerare la confesiune. Iată adevăratul creștinism. Iată „Samarineanul milostiv” al timpului de azi. E prea puțin aceea ce s'a scris despre aceasta realizare în gazete. Dar realizarea acestei opere nu era suficient. Azilul trebuie întreținut. Și întreținerea costă bani. Zilele trecute prefectura județului a dăruit Agrului din Satu-Mare cu scopul de a ajutama azilul, suma de 15.000 Lei, iar Dl. I. Steiner directorul Casei de Păstrare al jud. Satu-Mare 5000 Lei.*

Colțul Sighetului

Anunțăm din nou pe credincioșii parohiilor din Sighet, că în urma sf. Liturghii ce se celebrează la capela din parohia II, la biserică se fac numai 2 liturghii: deci ordinea serviciilor divine în Dumineci și sărbători se schimbă așa: la orele 8 Utrenie

La orele 9 Liturghie

„ „ 11 Liturghie

„ „ 4 p. m. Vecernie

Pentru zidirea Bisericii din parohia III au mai dăruit:

1. Elena Dragoș și Veronica Moldovan L. 3000
 2. Anghelina Lucineț „ 315
 3. Maria Popovici „ 60
- Suma de mai înainte „ 67,595
Total: Lei 70 970

Pentru parohia II, au dăruit Elena Dragoș și Veronica Moldovan Lei 3000; 2. Anghelina Lucineț Lei 300; 3. Maria Popovici Lei 60.